

Hranice světla a stínů - Rezek, Petr

on: Cesta je plná kamení
a louky tady zřídka kosí.
Láska, co tady přebývá,
hm, střevíčky příliš neunosí.

ona: Já přece nepřišla jsem
princeznou se stát,
nečekám zámek v stínu stromů,
já prostě dál už nechci se ti zdát,
chci s tebou být a říkat slůvko - domů.
Nechci odejít.

on: Tady i v září padá sníh
a práce mužů bývá tvrdá.

ona: Na lásku mužů odvážných
je každá dívčí láska hrdá.

on: Tady se země brání křehkým pohledům,
je pouze pravdou slov a činů.

ona: Tím víc je tvá a každý nový dům
je rozhraním tvých světél a tvých stínů,
to už dávno vím.

oba: Stojíme na hranici světél a stínů
a slova jsou tu zbytečná.
Ne v bludných létavicích, jen z pevných klínů
rodí se láska skutečná.

on: Pramínkem stříbrným a tenkým jako vlásek
veliká řeka dráhu svou tu počíná.

ona: Jak snadno vzácné slovo vzniká z prostých hlásek,
jak prostě zní, můj svět tu začíná.

oba: Stojíme na hranici ze skalních klínů.
Svítí nám okna, která znáš.
Na čáře, co nás dělí od světa stínů
svou lásku dvakrát objímáš.

on: Tady má země drsnou dlaň
a bouře nízké plůtky smetou.

ona: A přesto v létě voní stráž
a všechny stromy v máji kvetou.

on: Tady i lásku učí země jinak snít,
život je pravdou slov a činů.
ona: To všechno vím a přesto chci tu žít.
Být rozhraním tvých světél a tvých stínů,
nechci odejít.

oba: Stojíme na hranici světél a stínů
a slova jsou tu zbytečná.
Ne v bludných létavicích, jen z pevných klínů
rodí se láska skutečná.

on: Život je nádherný a pevný jako skála,

když člověk sílu má a louka zašumí.

ona: I země v závějích má teplo, které sálá,
když zašeptá a člověk rozumí.

oba: Stojíme na hranici ze skalních klínů.

Svítí nám okna, která znáš.
Na čáře, co nás dělí od světa stínů
svou lásku dvakrát objímáš.
Svou lásku dvakrát objímáš.
Svou lásku dvakrát objímáš.